

Krajský úřad Středočeského kraje
Odbor územního plánování a krajský stavební úřad
Zborovská 11, Praha 5-Smíchov
datová schránka ID: keebyyf
e-mail s digitálním podpisem: podatelna@kr-s.cz

k č.j. 126881/2024/KUSK
k sp.zn. SZ 113432/2024/KUSK ÚPS/Št

V Praha-Lysolaje dne.....

Jméno, příjmení:

Datum narození:

Trvale bytem:

V řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané „paralelní dráha RWY 06R/24L o délce 3 100 m Letiště Praha, Ruzyně“

námítky účastníka řízení

I.

Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor územního plánování a krajského stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), oznámil pod č.j. 126881/2024/KUSK ze dne 30. 9. 2024 zahájení řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby dopravní infrastruktury uvedené v § 1 odst. 2 písm. c) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále též „liniový zákon“), pro stavbu nazvanou „**paralelní dráha RWY 06R/24L o délce 3 100 m Letiště Praha, Ruzyně**“ na pozemcích v k.ú. Dobrovíz, Hostivice, Litovice, Přední Kopanina a Ruzyně.

Jako účastník předmětného řízení **s žádostí o vydání územního rozhodnutí shora nadepsaný účastník zásadně nesouhlasí** a podává k výše uvedené žádosti tyto

n á m í t k y.

II.

Skutečnosti zakládající postavení účastníka

Účastník je vlastníkem pozemku parc.č. v k.ú. / rodinného domu č.p. stojícího na pozemku parc.č. / bytové jednotky v bytovém domě č.p. stojícím na pozemku parc.č. v k.ú.

Účastník řízení bude předmětným záměrem výrazně dotčen na svých právech, a především jejím trvalým užíváním a provozem, a z toho plynoucích imisí (zejm. hluk, znečištěné ovzduší), dále bude narušena i pohoda bydlení a právo na ochranu životního prostředí.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Postačí tedy potencialita dotčení na právech, účastenství není omezeno jen na bezprostřední sousedy. Účastník odkazuje na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 19/99 a další konstantní judikaturu správních soudů ve věci účastenství v řízení.

III.

Důvody podání námitek

Námítky k žádosti žadatele podává účastník z důvodů nepřípustného zásahu do charakteru území (pohoda bydlení) a z důvodu obav z enormního zvýšení hlukové a imisní zátěže v lokalitě. A to především po dobu trvalého užívání stavby, kdy dojde k významnému trvalému zvýšení hlukového zatížení lokality leteckou dopravou. Námítky podává i z důvodu zásahu do práva na ochranu životního prostředí, zejména zásahu do krajinného rázu a ohrožení zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“).

Účastník řízení namítá, že význam paralelní dráhy, která sice je schválená v platném územním plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, nemůže převážit nad zájmem na ochraně veřejného zdraví.

IV.

Námítky proti umístění stavby

1. Zásah do pohody bydlení, rozpor s charakterem území

Umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí.

Lze uvést, že předmětná stavba má být umístěna nedaleko obytné zástavby, to jak městských částí hl. m. Prahy, tak i okolních obcí. Umístění navrhované stavby bude v důsledku enormního nárůstu hlukové zátěže v důsledku rozšíření a zkapacitnění letiště znamenat nepřípustný zásah do práva účastníků řízení na zachování pohody bydlení. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 27/2012 – 113 nebo č.j. 2 As 44/2005) definuje pohodu bydlení jako „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny*“.

kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech“.

Současně je podle názoru NSS dle uvedeného rozhodnutí třeba přihlížet i k subjektivním hlediskům daným způsobem života osob, jichž se má stavba dotýkat, pokud tyto subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality, a také k případné památkové ochraně území.

Jak uvedeno výše, posuzovaný záměr je na hranici volné krajiny. Stavba a její trvalý provoz přinesou významný nárůst dopravní zátěže a především pak hlukové zátěže, a to jak z leteckého provozu, tak s tím spojeného nárůstu dopravy.

V této souvislosti je nezbytné poukázat na čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem. Nelze tedy umístit záměr, který zhorší již stávající nadlimitní hlukovou zátěž v dané lokalitě.

2. Nezákonné stanovisko EIA

Účastník namítá, že došlo k nezákonnému prodloužení stanoviska EIA. Původní závazné stanovisko EIA bylo vydáno v roce 2011, přičemž bylo opakovaně prodlouženo, naposledy stanoviskem ze dne 29. 2. 2024. Shora uvedený účastník řízení je přesvědčen, že prodloužení stanoviska EIA je nezákonné a věcně nesprávné, neboť nebyly splněny podmínky a nebyly prokázány důvody, pro které může být původnímu stanovisku EIA z roku 2011 již podruhé prodloužena platnost.

Podle ust. § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“) cit:

*„(4) Platnost stanoviska je 7 let ode dne jeho vydání. Platnost stanoviska příslušný úřad na žádost oznamovatele prodlouží o 5 let, a to i opakovaně, pokud nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr **mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí**. Žádost o prodloužení platnosti stanoviska musí být podána před jejím uplynutím; platnost stanoviska neuplyne, dokud není žádost vyřízena. Součástí žádosti o prodloužení platnosti stanoviska je podklad obsahující popis aktuálního stavu dotčeného území včetně souhrnu změn oproti stavu v době vydání stanoviska. Dojde-li ke zrušení rozhodnutí v navazujícím řízení v prvním stupni podle odstavce 3 věty třetí, má se za to, že platnost stanoviska neuplyne dříve než 60 dnů po dni, kdy ke zrušení takového rozhodnutí došlo.*

(5) Nelze-li platnost stanoviska prodloužit z důvodu změn podle odstavce 4 věty druhé, které se vztahují pouze k určité části nebo etapě záměru, je taková část nebo etapa předmětem posuzování podle § 4 odst. 1 písm. h). Oznamovatel k takové části nebo etapě záměru předloží oznámení podle § 6 ve lhůtě stanovené příslušným úřadem. Dojde-li k vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, příslušný úřad platnost stanoviska prodlouží. Nepředloží-li oznamovatel oznámení ve stanovené lhůtě nebo je-li vydán odůvodněný písemný závěr

podle § 7 odst. 5, příslušný úřad platnost stanoviska prodlouží jen částečně, a to v rozsahu, ve kterém se jej nedotýkají změny podle věty první.“ (zvýrazněno účastníkem).

Účastník je přesvědčen, že od doby vydání původního stanoviska EIA **před třinácti (!) lety došlo ke změnám podmínek v dotčeném území a též poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí.** Účastník zdůrazňuje, že pro neprodloužení stanoviska EIA je dle závazného textu § 94 a odst. 4 zákona EIA dostačující potenciál dosud neposouzených významných vlivů na životní prostředí (srovnej „mohl mít“ nikoliv „má“). Toto ustanovení je třeba vykládat v souladu s principem předběžné opatrnosti dle § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, čj. **6 As 104/2019-70** cit:

„[27] Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že správní orgán musí odbornou úvahu o tom, že záměr nebude mít významný negativní vliv, učinit s jistotou. **Tak mu velí princip předběžné opatrnosti zakotvený v § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů.** Ten stanoví, že „lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.“ **Tento princip se musí uplatnit ve všech (zejména správních) procesech dotýkajících se životního prostředí.** Jestliže má tedy správní orgán sebemenší pochybnosti v tom směru, že by snad záměr významný negativní vliv na životní prostředí mít mohl, měl by vždy dát přednost provedení zjišťovacího řízení. Pochybnosti přitom mohou vyvěrat jak z nedostatečných nebo nejasných údajů poskytnutých oznamovatelem, tak i z nedostatku vědeckých informací ohledně dopadů určitých činností na životní prostředí. **Pochybnosti může do posuzovacího procesu vnést „zvnějšku“ i záměrem dotčená veřejnost v podobě výhrad a připomínek, jestliže je nebude správní orgán schopen s využitím svých odborných znalostí přesvědčivě vyvrátit.**“ (zvýrazněno účastníkem).

Shora judikovaný princip předběžné opatrnosti se tak uplatní i v úvahách o prodloužení platnosti stanoviska EIA.

Vydané prodloužení platnosti stanoviska EIA je dle účastníka nezákonné a mělo by být zrušeno. Neprovedení nového procesu EIA zkrátilo veřejnost na právu účastnit se rozhodování o záměru v dostatečně raném stadiu, kdy může být taková účast ještě účinná, což je **v rozporu s Aarhuskou úmluvou.** K tomu účastník řízení odkazuje na **nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2239/07 a I. ÚS 59/14).**

Dále lze upozornit, že od roku 2011, kdy bylo vydáno závazné stanovisko EIA, došlo k výstavbě objektů k bydlení i ke skladování, a to ve všech přilehlých městských částech hl. m. Prahy a okolních obcích.

Míru únosného zatížení území či limity území v oblasti ochrany zdraví před hlukem stanoví **předpisy o ochraně veřejného zdraví**, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Podle ustanovení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, vlastník dráhy a provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou

povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb.

Již v současném stavu jsou v dané lokalitě překračovány závazné hygienické limity hluku.

Další navýšení již nadlimitní hlukové zátěže v důsledku realizace a následného trvalého užívání záměru je přitom nepřipustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č.j. 1 As 135/2011 – 246).

Podle ustanovení § 11 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, **nesmí být území zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení**. Podle ustanovení § 12 odst. 1 téhož zákona určují přípustnou míru znečišťování životního prostředí mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. Podle odst. 2 téhož ustanovení musejí být mezní hodnoty stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností. Ustanovení § 13 zákona č. 17/1992 Sb. stanoví, že lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.

Podle Metodického doporučení pro posuzování vlivů obecných koncepcí na životní prostředí, Ministerstvo životního prostředí, musí též analýza stavu území obsahovat aktuální stav složek životního prostředí.

Podle této metodiky cit. *„Oznámení koncepce tak bude obsahovat základní charakteristiku **aktuálního stavu a vývoje životního prostředí** v dotčeném území dle jednotlivých složek životního prostředí a vybraných indikátorů se zaměřením na vztah životního prostředí a veřejného zdraví ve vztahu k předmětu řešení koncepce, která bude využita i pro účely vyhodnocení SEA.“* a cit: *„Základní analýza spočívající mimo vymezení dotčeného území v přehledu **aktuálního stavu a trendů vývoje klíčových složek životního prostředí** v dotčeném území se zaměřením k předmětu řešení koncepce.“*

V rozsudku č.j. **2 As 81/2016 – 157** NSS ke starým podkladům uvádí cit.: *„Nejvyšší správní soud současně přisvědčuje názoru městského soudu, že pojem „nové podklady“ [kapitola 4. Zprávy o uplatňování zásad územního rozvoje hl. m. Prahy] nelze vykládat přepjatě formalisticky tak, že by v rámci procesu pořízení AZÚR nesměly být použity podklady již dříve vypracované, pokud údaje v nich obsažené zůstaly nadále v platnosti, resp. jsou v daném čase a místě (stále) reálně myslitelné, a tedy nebyly zásadním způsobem zpochybněny či dokonce vyvráceny. **Podstatnou je zde skutečnost, že „staré podklady“, případně jisté konkrétní údaje v nich uvedené, nebyly překonány a zůstaly tak nadále nosnými.**“* (bod 81, zvýrazněno účastníkem).

Jak uvedeno výše již v současném stavu jsou v lokalitě překračovány závazné hygienické limity hluku. Navíc v prodloužení stanoviska EIA je uvedeno, že v souvislosti s provozem předmětného záměru bude docházet ke kumulativním vlivům se silničním hlukem.

Lze konstatovat, že navýšení kapacity letiště Praha navrhovaným záměrem navýší počet letů a zvýší četnost letecké dopravy, přičemž právě letecká doprava je významným znečišťovatelem klimatu, což jde i proti mezinárodním závazkům ČR vyplývajícím z Pařížské dohody.

Případnou výstavbou záměru paralelní dráhy budou obyvatelé přilehlých lokalit zasaženi tím, že dojde ke zvýšení imisí znečišťujících látek do ovzduší a enormnímu zvýšení hluku (a to nad limity stanovené právními předpisy). Ochrana těchto hodnot je ve veřejném zájmu a v souladu se zásadou trvale udržitelného rozvoje. Předmětný záměr bude mít negativní vliv na zdraví obyvatel a kvalitu jejich života (trvalé zatížení hlukem, prašnost, rušivé světlo, škodliviny z dopravního provozu a průvodních staveb, kontaminace vody a půdy aj.).

U předmětného záměru zcela absentuje posouzení ekonomických nákladů a přínosů dané stavby, stejně jako posouzení jeho reálné potřeby. Skutečnost, že je stavba zanesena jako veřejně prospěšná stavba, sama o sobě nezakládá její reálnou potřebnost, stejně tak nemůže převážit nad veřejným zájmem na ochraně zdraví.

Stavba bude mít též výrazný negativní dopad na životní prostředí, který lze očekávat prostřednictvím dalšího významného zhoršení dopravní situace na severním okraji Prahy i díky zastavění velké, dnes částečně zemědělsky obdělávané, plochy. Zatímco nárůst dopravy povede **ke zvýšení hlukové a imisní zátěže**, která je v dané oblasti již dnes za legálními limity, zastavění orné půdy bude mít důsledky ve zrychlení odtoku povrchových vod a potažmo zvýšení rizika povodní, zvýšení odparu, prašnosti a průměrné teploty, omezení území pro vsakování vody a v neposlední řadě i redukci životního prostoru mnoha druhů živočichů, zvláště chráněné nevyjímaje.

Nezákonná forma prodloužení platnosti stanoviska EIA

Účastník řízení též namítá, že prodloužení stanoviska EIA (ze dne 29. 2. 2024 pod č.j. MZP/2024/710/1364) je provedeno nezákonnou formou. S ohledem na skutečnost, že stanovisko EIA má formu závazného stanoviska podle §149 správního řádu, musí i prodloužení tohoto dokumentu mít formu závazného stanoviska. Tuto formu správního aktu Ministerstvo životního prostředí nerespektuje a prodloužení stanoviska EIA vydalo ve formě prostého sdělení podle části IV. správního řádu.

Tvrzení MŽP uvedené v závěru, že prodloužení formou závazného stanoviska se v daném případě ještě neuplatní, je nezákonné a věcně nesprávné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 As 236/2023-68, cit právní větu:

„Úkon, jímž se prodlužuje doba platnosti závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí dle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném do 31. 12. 2023, je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu.“

Prodloužení platnosti stanoviska EIA ve formě prostého sdělení MŽP tak není platným dokumentem.

Závěrem lze uvést, že nebylo doloženo splnění všech podmínek uvedeného stanoviska EIA.

3. Rozpor s § 4 odst. 2 stavebního zákona – absence stanoviska dotčených orgánů, resp. neplatnost

Podle ustanovení § 4 odst. 2 stavebního zákona stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají a) pro vydání rozhodnutí podle tohoto zákona závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li tyto zvláštní právní předpisy jinak, b) pro postupy podle tohoto zákona, které nejsou správním řízením, stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak; stanoviska jsou závazným podkladem pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy vydávaná podle tohoto zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů pro potřeby správních řízení podle tohoto zákona a stanoviska dotčených orgánů, která jsou závazným podkladem pro potřeby jiných postupů podle tohoto zákona, uplatňují dotčené orgány podle zvláštních právních předpisů a podle tohoto zákona.

Účastník řízení dále namítá, že správní orgány se vyjadřovaly k dokumentaci z roku 2017, přestože došlo k doplnění dokumentace. Účastník se domnívá, že na základě takových podkladů nemůže být objektivně zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Dále lze uvést, že mnohá žadatelem doložená závazná stanoviska jsou bez adekvátního věcného odůvodnění ve vztahu k předmětnému záměru, který je nepochybně velmi rozsáhlý a bude mít obrovský dopad na obyvatele nejen dané lokality, ale i celého širšího okolí. Závazná stanoviska musí být adekvátně odůvodněna, aby byla zajištěna jejich přezkoumatelnost.

Dle konstantní judikatury správních soudů i na stanoviska, jež jsou podkladem pro vydání navazujících rozhodnutí, dopadá povinnost přiměřeného odůvodnění. Ostatně, i § 149 odst. 1 a 2 správního řádu vyžaduje řádné odůvodnění.

Účastník řízení odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 21/2009-150, podle kterého cit: *„Při vydávání závazného stanoviska podle § 149 správního řádu z roku 2004, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu z roku 2004).“*

Účastník řízení dále, že závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy č.j. HSHMP 47545/2018 ze dne 27. 8. 2018 jako podmínku uvádí, že letecký provoz může být zahájen teprve poté, co nabyde platnosti opatření obecné povahy o vyhlášení ochranného hlukového pásma pro dráhový systém letiště s paralelní dráhou. V odůvodnění závazného stanoviska je mj. uvedeno, že nově bude nadlimitním hlukem zasaženo méně objektů a osob oproti původnímu počtu objektů a trvale žijících osob v rámci stávajícího hlukového pásma. Takové tvrzení považuje účastník za mylné a nesprávné, neboť je nesmysl, aby rozšířením a zkapacitněním letiště došlo k zasažení menšího počtu osob a objektů. Účastník řízení proto namítá věcnou nesprávnost a nezákonnost zmíněného závazného stanoviska.

4. Propadlá stanoviska správců sítí a zastaralá závazná stanoviska

Účastník řízení namítá, že **řada stanovisek správců sítí předložených žadatelem již pozbyla platnosti a nelze je tedy v daném řízení použít.** Některá stanoviska jsou s omezenou platností, tato platnost již uplynula nebo v nejbližší době jim uplyne jejich platnost.

Účastník tedy namítá nedodržení požadavku § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. K této námitce musí stavební úřad přihlížet z úřední povinnosti.

5. Překračování hygienických limitů hluku

Účastník řízení dále namítá, že nelze umístit záměr, který by přinesl, resp. rapidně zvýšil zátěž v území, a to z hlediska hluku a imisí, kdy dojde k překročení hygienických limitů. Navíc, jak je uvedeno již výše, dotčené území je již v současnosti nadlimitně zatíženo hlukem a imisemi.

V této souvislosti účastník upozorňuje na rozsudek NSS č.j. 1 Ao 7/2011-526 ze dne 2. 6. 2012.

V. Závěr

Se shora uvedených důvodů účastník řízení navrhuje, aby stavební úřad řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby „paralelní dráha RWY 06R/24L o délce 3 100 m Letiště Praha, Ruzyně“ na pozemcích v k.ú. Dobrovíz, Hostivice, Litovice, Přední Kopanina a Ruzyně zamítl.

podpis